

N.º 1 (c) Patent n.º 113.982 Preu: 10 cts.

esquitx

Suplement d'EN PATUFET

—Noi, això ja em comença a preocupar.
Cada matí en llevar-me em trobo la cara
pintada de negre.

Ayuntamiento de Madrid

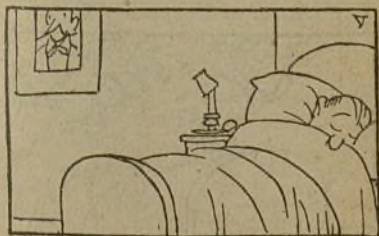
I això que a la nit em tanco la cambra amb clau.

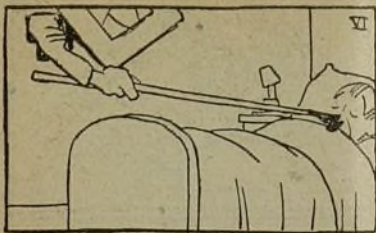
¿Per on poden entrar? Calla, miraré sota aquest quadro.

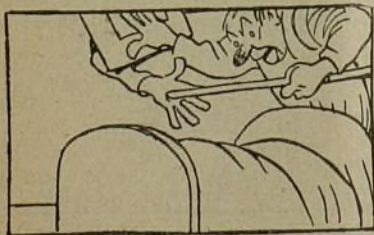
Justa! Ja he trobat el forat. Ara veurem si atrapo el trapella.

Quiets i esperem que surti el del pinzell.

Ja comença a fer la feina.

—Té, per atrevit.

Ayuntamiento de Madrid

—Ja
tava l

L
Esta
res de
senyav
Hi
pregun
educav
compt
—F
meves

—Ja et tinc! Tu ets el que em pin-
tava la cara de negre.

LES JOIES D'UNA MARE

Estant en certa reunió varies senyo-
res de la més alta societat romana, s'en-
senyaven les joies i gales.

Hi havia una noble dama que en
preguntar-li per les seves, ella, que
educava els seus fills amb molt de
compte, digué, mostrant-los:

—Heus aquí les meves joies i les
meves gales.

El llop i els set cabrits

UNA vegada hi havia una cabra que tenia set cabridets i els estimava com només estimen les mares. Un dia, ella volia anar sola al bosc a pasturar, i va cridar a tots set i va dir-los:

—Estimats fills meus, jo vaig al bosc a pasturar i us quedareu solets a casa; per tant, procureu, sobretot, guardar-vos del llop, perquè si entrés se us menjaria a tots, de viu en viu. El llop es coneix de seguida amb la seva veu fosca i amb les seves potes negres.

Els cabrits varen respondre:

—Podeu anar al bosc tranquila, ma-

reta cabra, que estarem en guarda per no deixar entrar el llop.

I la cabra va anar al bosc.

Però no va passar gaire estona, després que la cabreta era fora, quan els cabrits senten trucar a la porta:

—Pam, pam. Obriu, fillets, que la vostra mareta ja és aquí i us porta coses per a tots.

Però els cabridets varen conèixer de seguida, amb la veu fosca, que era el llop el que trucava.

—No t'obrirem pas—varen respondre—; tu no ets la nostra mareta, perquè ella té una veu més fina; tu ets el llop.

El llop se'n va, però torna al cap d'una miqueta, després d'haver-se assajat en fingir la veu de la cabra.

—Pam, pam. Obriu, fillets, que la vostra mareta ja és aquí i us ha portat coses per a tots.

Però, malgrat la veu fingida, els cabrits veuen les potes negres del llop per sota la porta i li diuen:

—No t'obrirem pas, la nostra ma-

reta no té les potetes negres; tu ets el llop.

Veient-se descregut per segona ve-

gada, el llop se'n va a trobar el moliner i li diu:

—Posa'm farina blanca a les potes, que així faré més goig.

Però el moliner, pensant ja que volia enganyar a algú, no li volia fer.

Llavors el llop va dir-li:

—Si no m'ho fas, menjaré tota l'aviram que tens al corral.

I el pobre home, davant de l'amenaça, no va tenir més remei que complaure el llop.

Aquest, ja amb les potes blanques, tornà a la casa dels cabridets.

—Pam, pam. Obriu, fillets, que la vostra mareta ja és aquí i us porta coses per tots.

Els cabridets responen:

—A veure, ensenya'ns les potes, que sabrem si ets la mareta.

I el llop, per sota la porta, ensenyà les potes emblanquinades, i com que les de la cabra eren blanques, obren la porta, però tot just acabaven de fer-ho, comencen a cridar d'espant en veure el llop davant seu, i tots volien fugir i amagar-se. El primer va ficar-se sota el banc, el segon sota la taula, el tercer al llit, el quart a la cuina, el quint a l'armari, el sisè al rebost, i l'últim dintre la caixa del rellotge de paret. Però el llop els veia com s'anaven amagant i els anava a trobar l'un

després de l'altre, devorant-los sense pietat a tots menys el més petit, que no va poder trobar-lo.

El ventre del llop quasi li tocava a terra, de tan ple, i com que a penes podia caminar de tip, se'n va anar sota un arbre a jeure.

I veu
i veu la
i cadire
seus fil
posa a
—Son
reta ja
—Ma
lloige—
gut el l
manets.
Maret
però, as
hi havia
els seus
Maret
busca de
un arbre
ventre i
—Cor
bridet—
les tison
El ca
que li h
al cap c
un gran

sense
que

I veus aquí que torna mareta cabra i veu la porta oberta, i bancs, taules i cadires, per qui, per llà. Busca els seus fillets; però no en veu cap, i es posa a cridar:

—Sortiu, fillets, que la vostra mareta ja és aquí.

—Mareta, sóc dintre la caixa del rellotge—va respondre el petit—; ha vingut el llop i s'hà menjat els meus germanets. Només jo he pogut escapar-me.

Mareta cabra va plorar de sentiment, però, astuta com era, va pensar que no hi havia temps a perdre i que potser els seus fillets encara estaven amb vida.

Mareta cabra i el cabridet surten en busca del llop i el veuen dormint sota un arbre, prop d'una cisterna, amb un ventre inflat com una bomba.

—Corre—va dir mareta cabra al cabridet—, vés a casa i porta de seguida les tisores, fil i agulla per cosir.

cava
penes
r sota

El cabridet va corrents a buscar el que li havia dit la seva mare i tornà al cap de pocs minuts. La cabreta fa un gran tall al ventre del llop i surten

els cabrits saltant de contents l'un drets, que
rera l'altre.

—Pst, pst... no feu soroll, que
es desperti—va dir la cabra, un
va tenir salvats els seus fillets. Por
set pedres grosses, que les ficarem
tre el ventre del llop.

Els cabrits porten una pedra
u, i mareta cabra anava ficant-les
tre. Un cop llesta, amb l'agulla
fil tornà a cosir la panxa del llop.

Amb aquell pes dintre el ventre,
va trigar gaire a despertar-se i va
tir que tenia set, però en anar
la cisterna veia que no podia cam
i anava dient:

Pobre de mi, pobre de mi,
sembla que m'hagi de morir;
al ventre, en lloc dels sis cabr
hi tinc set rocs no gens petit

Quan arriba a la cisterna, per
aigua, cau ajegut a terra, amb un
mal de ventre, encara més fort,
no va poder aixecar-se més, perqu
morir rebolcant-se per terra. Els

l'un d'ells, que l'estaven mirant amb la seva
nareta, varen saltar d'alegria i anaven
cantant:

—El llop és mort! El llop és mort!
I saltaven i ballaven, voltant el ca-
daver del llop. Si no haguessin parat,
encara ballarien.

E. S. I LL. *Trad.*

PERSONES DE RIURE

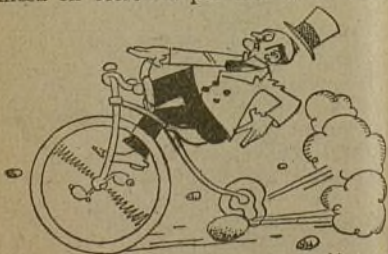
MÈRITS DE GUERRA

Després d'una gran batalla,
i mentre passa revista
el general de les tropes
que la victòria assoliren,
un soldat sobreviscut
sortint, de cop, de les files,
s'encara amb el general
i li diu: —Senyor: sóc digne
de què se'm doni una creu
en paga de la ferida
que he rebut... en l'amor propi:
el tinent m'ha dit *gallina*.

NYIC

Don Narcís se'n va a veure la pro
mesa en bicicleta per arribar-hi abans

Però una pedra inoportuna li trenca
la roda del darrera, quan més distan
estava.

El nostre home té una idea genial
per solucionar el conflicte.

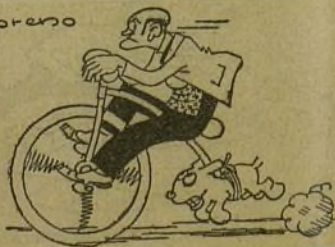
Amb força dificultats s'apodera d'un
gos dels que fins llavors l'havien per-
seguit...

— 16 (c) —

i el lliga en el lloc de la roda desaparegué.

moreno

Ara en lloc de bicicleta té moto
no ha de suar!

Ayuntamiento de Madrid

Don
ricota.